

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 22. stycznia 1905.

Treść: (M^o 8 i 9.) 8. Rozporządzenie, dotyczące mianowania naczelników i kierowników kancelaryi Najwyższego Trybunału sądowego i kasacyjnego. — 9. Obwieszczenie, dotyczące zmiany statutu statystycznego Urzędu pracy w Ministerstwie handlu.

8.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 11. stycznia 1905,

dotyczące mianowania naczelników i kierowników kancelaryi Najwyższego Trybunału sądowego i kasacyjnego.

Na zasadzie artykułu XXIV ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 110 i §u 99 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217, rozporządza się co następuje:

Wymogi mianowania.

§ 1.

Naczelnikami i kierownikami kancelaryi Najwyższego Trybunału sądowego i kasacyjnego mianować można tylko takich urzędników kancelaryjnych, którzy:

1. ukończyli szkoły średnie lub według §u 96, ustępu 2 ust. o org. sąd. także i bez ukończenia szkół średnich mają warunki do zajmowania takiego stanowiska i

2. wykażą świadectwem złożenia egzaminu z dobrym wynikiem (§ 18 n. j.), że posiadają owe szczególnie wiadomości, których ich czynność urzędowa wymagać będzie.

Od wykazywania się tym egzaminem wolni są ci kandydaci, którzy złożyli z dobrym wynikiem drugi egzamin kancelaryjny lub egzamin sędziowski z takimże wynikiem (§ 6, ustęp 2 i § 8 rozporządzenia z dnia 18. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 170).

§ 2.

Za naczelników i kierowników kancelaryi Najwyższego Trybunału uważać należy: starszego dyrektora urzędów pomocniczych i dyrektorów urzędów pomocniczych.

Adjunktom dyrekcyjnym Najwyższego Trybunału wolno powierzać stałe, samoistne kierownictwo oddziału kancelaryjnego w Najwyższym Trybunale tylko w takim razie, jeżeli mają za sobą jeden z wymienionych w §ie 1 egzaminów z określonym tamże wynikiem.

Egzamin.

§ 3.

Egzamin kwalifikacyjny na naczelnika lub kierownika kancelaryi Najwyższego Trybunału sądowego i kasacyjnego składa się w tymże Trybunale. Egzamin ten jest ustny i odbywa się tajnie.

Przy tym egzaminie ma kandydat wykazać wiadomości, których stanowisko naczelnika i kierownika kancelaryi Najwyższego Trybunału wymaga. Oprócz tego obejmuje egzamin ten także następujące przedmioty: organizację i właściwość sądów w sprawach karnych i cywilnych w ogólnych zarysach; dyscyplinarne przepisy dla niesędziowskich urzędników; regulamin dla sądów I. i II. instancyi, o ile znajomość jego potrzebną jest dla manipulacyjnego załatwiania aktów, wpływających do Najwyższego Trybunału sądowego i kasacyjnego; rachunkowość i kasowość o tyle, o ile ich wymaga zarząd i rachunkowość funduszków Najwyższego Trybunału, wreszcie zgłoszone przez kandydata wiadomości językowe.

Komisya egzaminacyjna składa się z dwóch wyznaczonych w tym celu przez prezydium Najwyższego Trybunału radców tego Trybunału —

z których starszy rangą przewodniczy — i z jednego ze starszych urzędników kancelaryjnych. Każdoczesny referent kancelaryjny jest członkiem komisji egzaminacyjnej.

Wynik egzaminu ustala się większością głosów według stopni: „znakomicie“, „bardzo dobrze“, „dobrze“ lub „niedostatecznie“. Głos przetem ma każdy członek komisji.

Świadectwo z egzaminu z dodatnim wynikiem wystawia kandydatowi po uchwale komisji egzaminacyjnej, prezydium Najwyższego Trybunału, wyciskając na niem pieczęć prezydyalną.

Przypuszczenie do egzaminu.

§ 4.

Podania o przypuszczenie do egzaminu wnosić należy w drodze służbowej do prezydium Najwyższego Trybunału przyczem wykazać w niem należy dotychczasowe zatrudnienie służbowe kandydata. O przypuszczeniu orzeka prezydent Najwyższego Trybunału, który wyznacza także termin egzaminu. Przypuszczeni mogą być tylko tacy kandydaci, którzy są co najmniej w IX. klasie rangi.

Przeciw odmowie przypuszczenia do egzaminu jak i przeciw uchwale komisji egzaminacyjnej co do wyniku egzaminu nie ma środków prawnych.

Powtórzenie egzaminu.

§ 5.

Jeżeli komisja egzaminacyjna uchwali stopień „niedostateczny“, winna równocześnie oznaczyć, czy kandydat będzie przypuszczony ponownie do egzaminu, a jeżeli tak, orzec także, przez jaki przeciąg czasu ma pełnić dalszą służbę przygotowawczą w kancelaryi Najwyższego Trybunału.

Egzamin powtarzać wolno tylko raz jeden i to w każdym razie nie prędzej, jak po upływie sześciu miesięcy.

Klein wlr.

9.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1905,

dotyczące zmiany statutu statystycznego Urzędu pracy w Ministerstwie handlu.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. stycznia 1905 ze-

zwolić najmiłościwiej na zmianę pierwszych pięciu ustępów §u 5 statutu statystycznego Urzędu pracy w Ministerstwie handlu, ogłoszonego obwieszczeniami Ministerstwa handlu z dnia 25. lipca 1898, Dz. u. p. Nr. 132 i z dnia 6. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 106, a w miejsce tych ustępów wejść mają postanowienia następujące:

Ku wspieraniu statystycznego Urzędu pracy jak niemniej dla spotęgowania dodatniego współdziałania onegoż i przemysłów, na które się jego działalność rozciąga, ustanawia się stałą Przyboczną Radę pracy, powołaną także do wydawania opinii i czynienia wniosków, dotyczących stosunku pracy, ochrony robotników. zabezpieczenia robotników i opieki nad nimi.

Przyboczna Rada pracy składa się z naczelnika statystycznego Urzędu pracy, jego zastępcy, z jednego delegata Ministerstwa spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu, rolnictwa, kolei żelaznych i handlu i najwyższej Rady sanitarnej, z prezydenta centralnej Komisji statystycznej tudzież z 30 członków, mianowanych przez Ministra handlu.

Mianowani członkowie Przybocznej Rady pracy pochodzić mają w jednej trzeciej części z przedsiębiorców, w jednej trzeciej z robotników a w jednej trzeciej z grona osób, których fachowy współdziałal w pracach Przybocznej Rady jest pożądanym. Dla każdego członka z grupy przedsiębiorców i robotników mianuje Minister handlu stałego zastępcę. O ile Minister handlu mianować ma członków Rady względnie ich zastępców, pochodzących z gałęzi zawodowych, podlegających innym wydziałom, winien powoływać ich w porozumieniu z interesowanymi wydziałami.

Członków Przybocznej Rady pracy i ich zastępców mianuje się na okresy trzyletnie.

Członkowie względnie ich zastępcy, którzy nie mieszkają stale we Wiedniu, otrzymują za podróż do Wiednia i z powrotem jakoteż przez czas trwania posiedzeń dyety po szesnaście koron dziennie, o ile już z innego tytułu nie pobierają dyet z kas państwa. Nadto w celu uczestniczenia w posiedzeniach przysługuje każdemu członkowi względnie jego zastępcy dla podróży na posiedzenia i z powrotem, wolny przejazd dowolną klasą na kolejach pod zarządem państwa zostających. Koszta podróży poniesione przez użycie innych zakładów komunikacyjnych będą im zwracane.

Członkowie Przybocznej Rady, względnie zastępcy ich, będący robotnikami a mieszkający stale we Wiedniu, pobierają za każdorazową funkcję wynagrodzenie po dziesięć koron dziennie.

Call wlr.